

Arrest

nr. 97 018 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 november 2012 heeft ingediend om (de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 18 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 maart 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt:

“Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen,” zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 {BS 08.02.2012}; de In § 1, vijfde lid, vermeldde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft In een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien In § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf In het Rfjk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 19.03.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dal de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien In § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf In het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico Inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voorde Rechten van de Mens (EVRM),....“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan:

“1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - schending van artikel 9 bis vreemdelingenwet - schending van het gelijkheidsbeginsel

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995- 96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

1 . De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991 - schending van artikel 9 bis vreemdelingenwet

De motivering in de bestreden beslissing luidt als volgt:

Reden:

(...)

De conclusie van Dr Baert luidt als volgt:

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon In het kader van haar aanvraag cm machtiging tot verblijf, bij onze diensten Ingediend op 18.01.2012.

Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging Inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het Verdrag, immers e n aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

De In het medisch attest beschreven aandoening kan niet beschouwd worden als een direct levensbedreigende aandoening. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien In §1, eerste lid van Artikel Ster van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van 'een machtiging tot verblijf in hef Rijk op grond van genoemd Artikel.

Verzoekende partij wenst te benadrukken dat. zij Dr Baert nooit heeft ontmoet en dat deze arts onmogelijk een waarheidsgetrouw attest kan maken van op afstand. Het verslag van Dr Baert wordt betwist.

Bijgevolg zijn enkel de attesten van de behandelende arts van verzoekster betrouwbaar. Deze zijn opgesteld in eer en geweten van de behandelende arts. Als het advies van Dr Baert toch weerhouden zou worden (wat onaanvaardbaar is gelet op het feit dat hij verzoekster nooit heeft ontmoet), dan nog is er geen enkele reden om het advies van Dr Baert voorrang te geven op het attest van de behandelende arts. Er is bijvoorbeeld geen valsheid in geschrifte vastgesteld in hoofde van de behandelende arts.

Bijgevolg werd in de huidige beslissing niet voldaan aan de formele motiveringsplicht waaraan deze beslissing is onderworpen."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Gezien de gelijklopende inhoud van de middelen zal verwerende partij ze samen beantwoorden.

'Artikel 9ter, §1,4° lid: Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Verzoekende partij stelt dat de arts-adviseur van het Bestuur, van op afstand, onmogelijk een waarheidsgetrouw attest kan maken aangezien hij verzoekster nooit ontmoet heeft.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden met betrekking tot de motivering, dat de arts-adviseur d.d. 20 november 2012 een evaluatie maakte van het standaard medisch getuigschrift en de bijlagen zoals voorgelegd ter gelegenheid van de aanvraag van 1 februari 2012, als volgt:

"Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 04/10/2012, blijkt dat de in het medisch attest beschreven aandoeningen geen onmiddellijke bedreiging inhouden voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

'Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bij gevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.' (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RW 6 juli 2012, nr. 84.293)

Ik stel bij gevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

Artikel 9 ter, §3 , zoals gewijzigd door de wet van 8 januari is als volgt gesteld:

" § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

[2 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;]2

[2 5°]2 in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Het betreft hier een voorafgaand onderzoek, in de ontvankelijkheidsfase, waaruit blijkt dat de aandoening op zich, zoals beschreven door de behandelende of geraadpleegde arts, niet van die aard is om tot de toepassing te leiden van artikel 9ter.

Het argument om door de arts-adviseur te worden gezien of te worden onderzocht, is niet ter zake dienend, gezien de aard van de ziekte niet kan leiden tot de toepassing van het ingeroepen wetsartikel.

De formele motiveringsplicht, die verzoeker geschonden acht, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

In zoverre verzoekster de schending van het gelijkheidsbeginsel aanhaalt verduidelijkt zij niet hoe en in welke mate dit beginsel geschonden zou zijn.

Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

De middelen zijn ongegrond."

2.3. Vooreerst wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij niet op dienstige wijze de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan aanvoeren nu de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert laat zij na in het middel uiteen te zetten op welke wijze zij dit geschonden acht. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Dit onderdeel is onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet waarom de ambtenaar-geneesheer meent dat de ziekte geen aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Voorts wijst de Raad erop dat artikel 149 van de Grondwet, dat specifiek betrekking heeft op vonnissen, niet toepasselijk is op administratieve beslissingen (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

Het eerste onderdeel van het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Waar de verzoekende partij in een tweede onderdeel aanhaalt dat de motivering onjuist is, gebrekkig is hetzij ontbreekt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partij opmerkt dat zij dokter B., zijnde de geneesheer van de verwerende partij nooit heeft ontmoet en deze op afstand geen waarheidsgetrouw verslag kan opmaken, merkt de Raad op dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet noodzakelijkerwijs kan worden afgeleid dat de geneesheer van de verwerende partij er toe gehouden is de aanvrager in persoon te onderzoeken, zeker niet in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek. Samen met de verwerende partij wordt er

vastgesteld dat in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek artikel 9ter, §3 bepaalt dat indien hij vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte voorzien in het eerste lid van artikel 9ter § 1, hij gerechtigd is de aanvraag onontvankelijk te verklaren. De verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot de stelling dat enkel de attesten van haar geneesheer betrouwbaar zijn zonder de concrete motieven van de bestreden beslissing en het medisch advies waarop de bestreden beslissing steunt, aan te vechten hetzij te weerleggen. Zij stelt enkel dat er geen reden is om het advies van de geneesheer van de verwerende partij voorrang te geven op het advies van de behandelende arts. Dergelijke grief volstaat niet om de schending van de materiële motiveringsplicht aan te tonen nu de verzoekende partij nalaat in concreto uit te leggen waarom het attest van haar arts voorkeur verdient hetzij de motieven van het advies van de arts van de verwerende partij en de bestreden beslissing te weerleggen. Het komt de Raad niet toe dit in de plaats van de verzoekende partij te doen. Evenmin dient er klacht wegens valsheid in geschrifte te worden neergelegd om de medische stukken van de aanvrager te bespreken en eventuele bevindingen van de arts van de verzoekende partij te weerleggen.

De verzoekende partij maakt de schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN